

Michal Čierny

POLÍCIA

PRÍPAD SABOTÉR

Skvelý kriminálny triler naživo z Bratislavy

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

Michal Čierny

PRÍPAD
SABOTÉR

TATRAN

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2013
ako 5001. publikácia a 10. zväzok edície Mimo zákona.

Prvé vydanie

Prebal a väzbu navrhol VRANART, Peter Hrevuš

Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková

Jazyková redaktorka Eva Mládeková

Korektorka Katarína Széherová

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba S+S Typografik

Vytlačila Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

Copyright © Michal Čierny 2013

Cover design © VRANART, Peter Hrevuš 2013

© Vydavateľstvo TATRAN 2013

ISBN 978-80-222-0672-3

„Chlapče, nechceš si užiť? Zaučím ťa,“ prihovorila sa prostitútka mladíkovi, čo bezcieľne blúdil po Krížnej ulici. Blondavý chlapec zastal a pozrel sa jej do očí, ale žena uhla pohľadom. Štíhly mladík si ju premeral od hlavy po päty a došlo mu jej ľúto. Videl pred sebou živú mŕtvolu, ktorá by za pár drobných bola schopná spraviť čokoľvek. Tvár mala prehnané nalíčenú, zbytočne si maskovala chrasty na lícach a natrhnutú kožu nad obočím. Odhadoval, že nos, nesúmerne posunutý do strany, bol asi dva či trikrát zlomený. Ťažko povedať, či to bol následok tvrdých úderov, alebo len dôverná známosť s betónovým chodníkom. Na perách priam svietil nápadný červený rúž zladený s červenou kabelkou. Kňazka lásky mala na vychudnutej postave navlečené otrhané tigrované šaty.

Denis si mimovoľne priložil ruku k vrecku, aby skontroloval, či mu z neho nič nevypadlo. Bolo to tam, cítil skladačku, pekne zabalenú. Oči mu znova padli na prostitútku, ktorá tentoraz pohľad opätovala.

„Čo tak čumíš? Buď ideme trtkat, alebo padaj, mladý...“

Denis sa otočil, ako keby neznáma prostitútka ani neexistovala, a pomalým krokom pokračoval smerom k tržnici. Po chvíľke zastal a ešte raz sa za ňou obzrel. Spozoroval, že

nastupuje k nejakému chudákovi do Felície. Z diaľky matne videl poznávaciu značku vozidla, začínajúcu písmenami KK. Zamyslel sa, čo môže spôsobiť, že človek takto klesne. Môže za to len tie zasraté drogy? Môže za to výchova, alebo je tá štetka retardovaná? Aj on skončí ako vyblednutá troska?

Denisa znova prepadla strašná úzkosť. Nemyslel už na tú ženskú, ale spomenul si na niečo z minulosti. Na to, čo sa nemalo nikdy stať, čo mu už dlho nedá spávať. Je to tieň na jeho živote a zároveň nočná mora, proti ktorej sa nedá bojovať. Tak strašne by chcel aspoň jeden deň nevnímať trpkú realitu. Nakoniec našiel spôsob, ako zabudnúť, aspoň na chvíľočku. Vtedy sa cíti bezstarostne, plný energie, odrazu je z neho človek schopný čeliť každému problému. Cez rifľové nohavice pohladkal zázrak, čo mu to umožňuje. Úzkosť vystrieda očakávanie a vzrušenie z toho, že čoskoro bude všetko iné. No teraz si musí nájsť vhodné miesto, kde si tie božské kryštáliky vychutná. Pozrel sa na hodinky a zistil, že má ešte čas. Jeho rodičia si zvykli, že sa nevracia domov pred polnocou. Je už predsa dospelý a študuje na vysokej škole. O druhej stránke jeho života nič nevedeli, ani len netušili, aké tajomstvá skrýva ich dieťa. Denis je ich pýcha, ich dokonalý synáčik, vždy naňho boli bezvýhradne hrdí.

Denis však vedel, že nikdy nedopadne tak smutne ako tá štetka. On totiž už skončil oveľa horšie. No teraz na to nechce myslieť, musí čo najskôr nájsť správne miesto.

Nechcel, aby niekto vedel, že je narkoman, sám si to nepriznával. Klamať ľudí je jednoduché, ešte jednoduchšie je oklamať sám seba. Veril, že ak si nepripustí, že je závislý, tak ani nebude. Paradoxne bolo preňho ľahšie ospravedlniť fakt, že predáva drogy. Mal pre to logicky prijateľné vysvetlenie a vďaka nemu mohol žiť sám so sebou.

Bolo to už dávno, keď sa mu život začal meniť pred očami. Nechcel viac ako ostatní chlapci v jeho veku. Potreboval dve

veci, peniaze a rešpekt. Veď kto v Bratislave po tom netúži... Nemal ani jedno, jeho chudobní rodičia žili od výplaty k výplate a pri jeho vychudnutej postave a mierumilovnom prejave ho každý pokladal za čudáka. Za čudáka s hudobným nadaním, no to nevedel oceniť nikto. Kým sa kamaráti vonku mlátili, on chodil na hodiny spevu. Obdivoval, ako sa chalani vedia nekompromisne a tvrdo obracať, kým on počúva chvály na svoje spevácke umenie. Nikto netušil, že chce byť vonku s ostatnými a rozdávať údery, aby si získal rešpekt. Spevom to nešlo a Denis sa hanbil niekomu zdôveriť. Báľ sa, že sa mu vysmejú, bol už zaškatuľkovaný ako truľo. Býval na petržalskom sídlisku, kde jeho otec dostal ešte za totalitu služobný byt na jedenástom poschodí, taký malý, ako mohol v tých časoch dostať len vodič ČSAD. Ani učiteľský zárobok jeho matky nesľuboval vyhliadky na luxusnú vilu v Bratislave, a tak sa Denis musel uspokojiť s podmienkami, ktoré mu len ťažko mohol niekto závidieť.

Bolesti hlavy, depresie, úzkosti... Presnú príčinu nepoznal. Potreba vytúženej dávky? Alebo len potláčané ohlasy z minulosti? Ako tak nad tým premýšľal, padol mu pohľad na maketu fľaše zdobiacu tržnicu. Mal chuť odpiť si z nej, ale potom si uvedomil, aký je vzdialený od každodennej reality. Podchod pred ním však bol nádejným útočiskom pre jeho hriešnu dušu. V chladnom období a vo večerných hodinách je to ideálne miesto. Znovu pozrel na hodinky, ukazovali presne polnoc. V podchode spozoroval mladý párik, práve si dokazovali, aký je život úžasný. Hnedovlasé dievča, ktoré mu pripomínalo profesorku z univerzity, objímalo oboma rukami chudučkého blondáčika okolo krku. Ten jej na oplátku strčil ruku do nohavíc a viditeľne znervóznel. Zahľadel sa do jej tmavých očí, a tie mu vraceli, aby pokračoval. Boli takí vzrušení, že Denisovi, ktorý prechádzal okolo, nevenovali ani pohľad. Pri ďalšom obchode, či aspoň pokuse o obchod, uvidel

staršiu pani. Ležala tam vykotená so svojím čúcom a nohy mala rozťahnuté, ako keby sa na nej vystriedalo celé futbalové mužstvo. No to by už nebolo porno, ale najlepší horor v tomto storočí. Bezdomovkyňa mala na sebe starý roztrhaný kožuch a cez stred tela prehodenú deku. Tú používala pri nočných žalúdočných ťažkostiach aj ako utierku.

Denis si v tmavom kúte skľučujúceho podchodu kľakol na kolená. Našiel miesto, odkiaľ bol dobrý výhľad. Z vrecka vytiahol alobal, otvoril ho a v očiach sa mu objavila radosť. Usmievali sa naňho krásne biele kryštáliky. Pripravil ich na inhaláciu a hlbokými vdychmi dal telu signál, že bude lepšie... už čoskoro... pár minút a všetko bude v pohode. Lahol si a čakal, kým srdce začne pumpovať, kým sa mu zvýši krvný tlak, kým bude všetko presne také, ako má byť... kým...

„Hej, mladý, čo tu ležiš?“

„Čo... ehm... čože?“

„Ty si dobre v riti... okamžite sa zdvihni!“

„Áno, pán policajt.“

Denis sa s pomocou uniformovanej dvojice postavil. Opreli ho o stenu, postoj upravili na rozkopnutú kačicu, cítil, ako ho prehľadávajú.

„Kde to máš, ty zasratý feťák?“

Starší z dvojice strážcov zákona sa dôrazne pustil do prehľadávania a päšť mu pritom vrážala do mladého tela.

„Okamžite vysyp, kde to máš, lebo ťa tu rozkopeme!“ zapojil sa do rozhovoru aj mladší policajt. Na ramenách mu svietili dve strieborné hviezdičky. Uniforma vyzerala vyžehlené, novo a úhladne. Mohol mať tak dvadsať rokov, jeho uprený pohľad prezrádzal mladícku nerozvážnosť a zanietenosť pre túto prácu.

„Páni policajti, ja vážne pri sebe nič nemám, ja...“

Veta zostala nedokončená, lebo starší policajt lakťom udrel Denisa do temena. Tupý náraz krvou označil miesto, kam

dopadol chlapcov nos. Výkrik bolesti naznačil mladému páru neďaleko nich, že to nebude bežná policajná kontrola, radšej sa bezhlavo rozbehli preč.

„Bože, prestaňte, všetko vám poviem... čo chcete počuť?“

„Ty si dement?“ pokračoval starší. Tlstým dvojmetrovým telom pripomínal neskrotnú obludu, ktorá našla obeť.

„Koľkokrát to mám opakovať? Kde máš drogy?“ Policajt zdvihol nad hlavu ruku lopatu a pripravil sa na ďalší úder. Mladší mu kryl chrbát a obzeral sa, či sa v blízkosti okrem preslopanej bezdomovkyne nikto iný nenachádza.

„Dobre, dobre... môžete ma celého prehľadať, nič u mňa nenájdete.“ Denis privrel oči a očakával pohladenie, to však neprichádzalo, a tak pokračoval.

„Mal som trochu perníka, ale už som si to dal.“ Znovu privrel oči.

V tej chvíli sa ocitol na zemi a obidvaja policajti ho dôkladne prehľadali.

„Od koho si to kúpil, ty sviňa?“ pokračoval v konverzácii starší policajt.

„Tu na Krížnej, od Moletky.“

„Netrep chujoviny, debil... tá predsa robí len s hnedým.“ Vzápätí policajt zakľakol Denisa kolenom tak, aby cítil každý jeho kilogram.

„Nie, vážne som tam bol. Má nejakého variča, teraz to rozbehla aj s pikom.“

„Kto ti to predal, ona? Alebo jej teplá pichačka?“ zapojil sa do debaty aj mladší predstaviteľ štátnej moci.

„Samozrejme, že prihriata Dana. Moletka sa toho ani nedotkne. Všetko vybavuje tá jej štetka.“

„Dobre, sadni si,“ ujal sa zase slova tučný policajt. Denis sa posadil a zbadal na uniforme menovku prezrádzajúcu jeho totožnosť. Napriek tomu, že bola opačne a čierne písmená boli vzorne vyškriabané, dalo sa prečítať meno Jozef Jánsky.

„Teraz mi detailne opíš, ako presne vyzerá byt u Moletky.“
Jánsky vytiahol cigarety a zapálil si. Kolegu neponúkol, pravdepodobne je nefajčiar.

„No, pán policajt, viete, v ktorom vchode býva Moletka?“
Policajt prikývol.

„Tak ten byt sa nachádza na prízemí vpravo od schodov.
Myslím, že sú tam také čierne dvere.“

„Ako si sa dostal do vchodu?“ pokračoval vo výsluchu ten istý policajt.

„Keď som bol pred vchodom, zavolať som Moletke na mobil a...“

„Počkaj, počkaj... nadiktuj mi to číslo.“

„Moment, neviem ho naspamäť.“ Denis vytiahol mobilný telefón a roztrásenými rukami hľadal kontakt na dľerku.

„Dobre, tu to je, môžem diktovať?“ Keď spozoroval, že mladší policajt si vytiahol z vrecka písacie pomôcky, prečítal ho.

„Na tomto čísle mi to zdvihla. Povedal som jej, že či môžem na pívko, a ona povedala, že v pohode. Boli sme tak dohodnutí. Čakal som chvíľku pred vchodom, kým neprišla Dana. Tá ma potom zaviedla do bytu.“

„Kto všetko sa v byte nachádzal? Videl si, odkiaľ to Dana vytiahla?“ vzrušeným hlasom sa pridala mladý policajt. Denis sa obrátil k nemu a snažil sa zistiť aj jeho meno. Na jeho uniforme však menovku nenašiel. Zdalo sa mu divné, že jeho starší kolega ju nosí, a on nie. Možno si ju len zabudol, a možno...

„Hej, čo na mňa tak debilne čumíš? Niečo som sa ťa, do riti, pýtal. Alebo si hluchý?“

„V byte bola samozrejme Dana a Moletka s dcérou. Čo sa týka tých drog, tak Dana to vytiahla z vrecka. Mala to dopredu prichystané.“

„Za koľko ti predala tú čiaru?“

„Klasická pouličná cena, 10 éčiek.“

Starší z policajtov vytiahol z vrecka vysielacku a pridal hlasitosť, aby počul hlásenie.

„Čo sa deje?“ spýtal sa ho uniformovaný mladík a nahlas si zívól, akoby ho celá situácia už prestala baviť.

„Ale nič, to bola generálna výzva, že v prvom okrese spravil niekto lupienku na nejakého Nemca.“

„Určite zas prepadli nadrbaného úchyláka, ktorý nevládal ani stáť na vlastných. A stavím sa, že k popisu páchatelov nevedel uviesť nič,“ posmešne poznamenal mladý Nostradamus v policajných službách.

„Presne ako hovoríš. A nás budú kefovať, že treba zvýšiť pracovný výkon a podobné chujoviny!“ Jozef dofajčil cigaretu a zašliahol ju tesne pri Denisovi, ktorý mlčky načúval zelenej komunikácii.

„A čo s tebou?“ oslovil policajt Denisa a tou istou nohou, čo zadusil cigaretu, ho jemne kopol do hlavy.

„Ja neviem, pane... mohli by ste ma pustiť?“ Denis sa pri tom pozeral do zeme.

„Počúvaj, ty mudrlant...“ nadýchol sa druhý policajt, „my ťa pustíme a ty hneď pôjdeš spraviť nejaké auto... čo?“

„Ale nie, prosím, ja vlámačky nerobím, prisahám!“

„Jasné, ty si na ten fet zarobíš, že?“ Starší policajt znovu pohladel Denisa špičkou topánky. „No čo, ty chudák? Povedz, kde pracuješ?“

„No, viete... teraz práve nikde.“ Hladenie topánky vystriedal tvrdý kopanec priehlavkom do hrude previnilca. „Au, bože, nebite ma, prosím vás...“

„Ty ma odrbávať nebudeš, jasné? Slúžim na tomto obvode už pätnásť rokov, dobre poznám takých ako ty. Nič normálne robiť neviete, len fetovať a kradnúť. Za tie roky sa mi chce z vás grčať, ty hajzel!“

Denis sa schúľil do obranného krytu a čakal. Nevedel, čo sa bude diať, chvel sa na celom tele a mal strach. Netušil, čo

môže čakať, vedel, čo spravil a čoho sú policajti schopní. Na chvíľku nastalo ticho. Zdalo sa mu, že trvá nekonečne dlho. V skutočnosti ubehlo len päť sekúnd, kým ho prerušil vreskot bezdomovkyne.

Žena sa z ničoho nič začala v spánku triasť a kašľať. Vydávala pritom zvuky pripomínajúce párenie mačiek.

„Pozri, tá ma epileptický záchvat či čo? Mám privolať pomoc?“ Mladší policajt sa načiahol po vysielačku, ktorá trčala kolegovi z bundy.

„Nechaj to tak,“ Jánsky mu zachytil ruku „chvíľu počkáme, kebyže zakaždým voláme sanitku, tak sa tí chudáci celú službu nezastavia. Nie sme predsa v programe 112.“

Mladšieho policajta to evidentne rozrušilo, ale počúvol. Bezdomovkyňa lapala po vzduchu a kŕčovito sa zvíjala na zemi. Vtom si kľakla, začala dávať zvratky spolu s krvou. Očividne sa jej uľavilo, usmiala sa, tesnejšie sa zamotala do deky a zaspala.

„Vidíš, hovoril som ti. Starej došlo trochu zle, a ty by si hneď volal sanitku. Odviezli by ju, doktor by ju odmietol ošetriť, a to by bolo asi tak všetko. Zapamätaj si, mladý, robíš teraz na ulici. Nemôžeš mať súcit s touto zberbou. Inak ťa to celé zožerie zaživa. Poznáš Pinelovu nemocnicu?“

Policajt prisvedčil.

„Ani netušíš, koľko našich kolegov tam skončilo. Za tie roky... vedel by som ti rozprávať. Ale neboj sa, naučíš sa.“

Denisa stále zvieral strach, no vtom mu napadla najlepšia a najjednoduchšia myšlienka. Pozrel sa na dvoch fízlov, ich reči mu v tom momente pripomínali rodičovský rozhovor otca so synom. Rukami sa mocne odrazil od zeme a začal utekať k východu na Vajnorskú ulicu.

„Pozri, to hovädo uteká!“ zareagoval nadpráporčík Jozef Jánsky a pohybom tela naznačil, že ho chce prenasledovať, ale náznakom to aj skončilo.

„Toho hajzla dostanem, privolaj zatiaľ našich,“ zakričal mladší policajt a s elánom sa rozbehol za najnebezpečnejším páchatelom na svete. Ten si to zatiaľ namieril ku schodom a vidina slobody sa mu vznášala priamo pred očami.

„Stoj, ty hajzel, lebo ťa odjebem!“ kričal policajt, presne citujúc zákon o policajnom zbore, v ktorom sa uvádzajú podmienky použitia zbrane.

Hajzel však nechcel zastať a bolo mu úprimne jedno, či policajt dodrží zákonné výzvy.

„Počuješ, stoj, lebo to do teba našijem!“ znovu zakričal policajt, tentoraz už na ulici, kde budil pozornosť náhodných neskorých chodcov. Pohľadom sledovali mladého policajta, ako sa snaží dobehnúť chlapca. Takéto situácie vždy dokážu spes-triť život občanov Bratislavy, keby mohli, určite by si išli kúpiť pukance a kolu.

Denis ani nevedel, prečo to spravil. Ovládla ho myšlienka na slobodu a okamžite sa dal na útek. Teraz však už nemal na výber. Hrozne sa bál. Musí utiecť tej policajnej zberbe, aby si zachránil život. Mladému policajtovi tiahli hlavou trošku iné myšlienky. Videl pred sebou cieľ, ktorý musí za každú cenu zneškodniť. Musí každému ukázať, že výcvik, čo absolvoval, stojí za to. Všetkým to ukáže!

„Áu... do prdele, čo to robíte?!“

Premotivovaný policajt vrazil do človeka, ktorý práve vyšiel z bytovky na chodník.

„Bože, to bolí!“ kričal invalid a snažil sa dosiahnuť na barlu, ktorá mu vyletela z rúk.

„Prepáčte, pane, nechcel som...“ Nedopovedal, pomohol mu vstať a dal sa znovu prenasledovať zločinca.

Dedko zvrátil tvár od bolesti a potichu, no zato úprimne, si zanádal na policajný zbor.

Náskok medzi lovcom a zverou sa zväčšil a policajt dostal skvelý nápad.

Vybehol na cestu, zdvihol ruku a zastavil prvé vozidlo. V nočných hodinách spozoroval žltý taxík.

„Pán vodič... sadnem si k vám do auta a budeme spolu prenasledovať jednu osobu,“ oslovil muža v strednom veku roztraseným a udychčaným hlasom.

„Tebe asi hrabe... padaj preč!“ Policajtovi v tom momente došlo, že Bratislavčania asi nebudú ako ľudia v amerických seriáloch. Vozidlo zahrabalo kolesami a odišlo. Vodič vedel, že policajti za poskytnuté služby neplatia.

Denis sa obzrel za seba, zeleného panáčka už nevidel. Sadol si a začal lapať po dychu. Bol na pokraji zrútenia. Na podobné situácie nebol cvičený, ale strach v kombinácii s adrenalinom robí zázraky. Bol hrozne rád, že to takto dopadlo. Jeho telo sa spamätalo zo šoku a začalo si vychutnávať pikové opojenie, tak si zapálil, aby umocnil pocit blaženosti a šťastia. Uchýlil sa na tmavé neosvetlené miesto, asi detské ihrisko.

Dofajčil cigaretu a objednal si taxík na Páričkovu ulicu.

Jánsky zdvihol ruku a obuškom uderil po chrbte nič netušiaceho Denisa, ktorý práve dotelefonoval.

Telo sa zrútilo k zemi a prekvapený pohľad zaregistroval muža zákona.

„Ty buzerant, myslíš, že ma ojebeš?“

„Prosím? Prepáčte, ja...“

„Ja nie som nejaký mladý zasran, že so mnou vyhúpeš, ty špina!“ Jánsky mu vykrútil ruky a založil putá.

„Toto sme ti mali spraviť hneď na začiatku.“

Vtom pri nich zastavilo policajné auto a z neho vystúpil Jánskeho parták.

„Ty jebo, myslíš, že v tejto dedine sa len tak skryješ? Toto mesto patrí nám, to si zapamätaj!“ Vzápätí pozdravil Denisa decentnou fackou.

„Neviem, prečo som to spravil, hrozne sa bojím, prosím vás, mohli by ste...“

„Drž už tú zasratú hubu!“ skríkol na páchatela mladší policajt a otvoril kufor služobného golfa.

„Vstávaj, mladý,“ zdvihol hlas nadpráporčík Jozef Jánsky a rukou ukázal na miesto v kufri.

„Jasné, chápem, idem...“

Denis so strachom pokorne podišiel k vozidlu a zapadol na určené miesto v kombi verzii služobného auta.

„Hýb sa, ty feťák,“ kričalo policajné ucho, ktorému sa to začalo náramne páčiť. Jánsky zabuchol kufor a sadol si na miesto spolujazdca. Pretrel si oči a hlboko sa nadýchol. Chvíľu to vyzeralo, akoby chcel niečo povedať, ale nenašiel vhodné slová. Rukou si siahol do vrečka a vytiahol vibrujúci mobil.

„Počúvam ťa, Milan.“

„Jozef... čo, do psej riti, robíte? Najskôr žiadaš o pomoc pri pátraní po nejakom feťákovi, a potom sa ani neozveš!“

„Sorry, Milan... toho týpka sme už odchytili. Mal som s ním trochu robotu, práve som sa ti chcel ozvať.“

„Jasné, ty si sa tak chcel ozvať! Doboha, a vysielacku prečo nevnímaš?“

„Kroť sa, Milane, nemám chuť dohadovať sa s tebou. Práve ho tu riešim, jasné?“

„Dobre, dobre... Budeš ho predvádzať na oddelenie? Mohol by si to rýchlo vybaviť, mám tu na preverenie tri vlámačky. Na jednu som už posielal druhú motohliadku.“

„No vidíš, oni to vybaví, nemaj obavy.“

„Práveže mám, a veľké. Nevieť, či si zabudol, ale druhú partiu tvorí Polepetko s mladým. Dobre vieš, že ten náš prudko šibnutý kolega spraví aj z ubližovačky vraždu.“

„Doboha, už ma nebavíš, Milan. Tohto chudáka predvádzať nebudem, ale daj mi takú polhodku, a ozvem sa ti.“

„OK, dávam ti pol hodiny, ale desať minút z nej už ubehlo.“

„Bez trápnych poznámok, Milane. Vytas pupok a pusti si

telku, lebo ti už dobre začína hrabať.“ Jozef ukončil rozhovor a zvýšil si hlasitosť na mobilnom telefóne.

Mladší kolega počas celého rozhovoru písal esemesku novej známosti. Bol hrdý na svoju priateľku, ktorá ho už celé dva mesiace vrelo milovala. Najdlhší vzťah mu doteraz vydržal tri týždne. Sám nevedel vyhodnotiť, prečo od neho baby už po pár dňoch doslova utekajú. Veď chodili s mladým nádejným zeleným mozgom, ktorý to určite dotiahne ďaleko.

Mladší policajt odložil mobilný telefón a gestom sa Jánskeho spýtal, či má previnilca pustiť von.

„Drbe ti? Za to, čo spravil?“ zaznela jednoznačná vyčítavá odpoveď.

Jozef Jánsky mávol rukou a usadil sa vo vozidle.

„Zadaj smer Železná studnička,“ pokračoval v komandovaní.

„Páni, preboha vás prosím...“ ozval sa tlmený hlas z kufru.

„Drž tú zasratú hubu, lebo zastavím a...“

Vtom napadla mladému policajtovi krásna vec – nečakane prudko zabrzdil, aby si kufrový pasažier uvedomil veľkosť batožinového priestoru.

„Drbe ti? Skoro som si rozbil hlavu.“ Jozef sa zahnal na vodiča a ten sa reflexívne prikrčil.

„Dobre, pohodička, ukludni sa, len som chcel dať tomu feťákovi trochu príučku.“

„Prosím ňu, staraj sa radšej o to, aby som došiel živý a zdravý na Železnú.“

„Slavo, pozri, prichádza náš chlapec v maskáčoch.“

„Vidím ho, ide k tej garáži, čo sme čakali.“

„Ty kokos, tu je klendra aj na jar... v tejto zasratej Dúbravke dobre fúka.“ Nadporučík Dominik Bohdanský začal

prešlapovať na mieste v nádeji, že si pochystá vlastný zdroj tepla.

„Slavo, koho to bol nápad pozorovať ho na pešo, a nie z auta?“

„No predsa tvoj, ty mudrlant.. už nefrflí a dávaj bacha, či sa tu s niekým nestretne.“

Muž v maskáčoch sa obzrel a vo vzdialenosti asi päťdesiat metrov pri lavičke na sídlisku zbadal dvojicu operatívcov.

„Buzerant, kuká sem... myslíš, že nás odkopal?“ utrúsil pomedzi zuby nadporučík Dominik Bohdanský.

„Neboj sa, len je paranoik ako vždy. Celý život robí chujoviny a potom je posratý. Tvár sa, že tu na niekoho čakáme, ale hlavne po ňom nečum.“

Muž vo vojenskom odeve zodvihol telefón a tentoraz uprial pohľad na červeného golfu, čo práve prechádzal popri garáži, pri ktorej stál. Bol to golf trojkovej rady, presne taký, aké používajú najutajenejšie zložky na svete.

„Dominik, pozri, niekto ide okolo neho na starom golfe, a on sa ide z toho posrať. Hovoril som ti, že má haluze.“

„Ty kokos, to je sranda, normálne som počul, ako mu padol kameň zo srdca, keď to auto pri ňom iba prešlo.“

„Pozri, teraz ide okolo nás, ten chlap má aspoň osemdesiat.“ Slavo sa pritom vážne musel ovládať, aby nevybuchol od smiechu, a červený golf s nič netušiacim vodičom bezstarostne išiel ďalej.

Detektívi sa nachádzali na sídlisku postavenom v štýle leopoldovskej väznice. V strede tohto neútulného miesta stála dvojpodlažná garážová stavba, do ktorej viedol jeden hlavný a dva bočné vstupy. Do hlavného vchodu sa dalo vojsť iba autom, bol rozdelený na príjazdový a výjazdový priestor. Muž pred ním nervózne poskakoval z miesta na miesto.

„Dominik, nevšimol si si, akým autom prišiel Dibi?“

„Nie, nevšimol, ale musel ho odparkovať niekde na sídlisku, asi z opačnej strany.“

„Pozeraj, Domino, niekto k nemu prichádza.“

„Vážne, to nemôže byť nikto iný ako Dano Mičunga.“

Zavalitý muž rómskej národnosti zrýchleným krokom mieril k Dibimu. Keď ho Dibi spozoroval, mávol rukou a zvrátil obočie.

„Ty kokot, čo si o sebe myslíš, ešte raz budeš meškať, tak ti z fleku prijemem.“

„Sorry, Dibi, zdržal som sa, riešil som...“

„Drž hubu, vôbec ma nezaujíma, čo si riešil, dohodli sme sa a ty meškáš. Ani ten zasratý telefón nevieš zdvihnúť.“

„Ešte raz sorry, Dibi, mal som tiché zvonenie, vieš...“

„Doboha, už fakt drž tú zasratú hubu, nebudem sa opakovať, tvoje výhovorky ma vôbec nezaujímajú. Buď budeme robiť kšefty, ako sa patrí, alebo jebeme na to. Je ti to jasné?“

Dano prikývol.

„Sledoval ťa niekto?“ Dibi stíšil hlas, akoby ho niekto mohol počuť.

„Nie, dával som si pozor. Kým som zaparkoval, tak som spravil tri kontrolné kolečka. Inak, ako som cúval, všimol som si, že hentam pri lavičkách sú nejakí dvaja chují.“

„Hej, tiež som si ich všimol. Niekomu tam zdola vyzváňali, a keď nikto neprišiel, tak odišli. To keď sú policajti, tak zožerem kefu.“

„No, keby to boli fízli, tak by nezdrhli, keď sme sa stretli.“ Dano sa oprel o zábradlie, čo lemovalo príjazd do garáží, a zapálil si cigaretu. Ponúkol aj Dibiho, ten však vytiahol z vrečka svoju obľúbenú značku a tiež si zapálil.

„Dano, teraz ma dobre počúvaj. Mám stále taký jebnutý pocit, že tí hajzli chlpatí po mne idú.“

„Máš aj nejaké konkrétne podozrenie?“

„To práveže nemám, len je to taký pocit, chápeš?“

Dano zdvihol obočie a zaklonil hlavu, aby vystrúhal pohľad, že chápe a že tomu rozumie.

„Čo sa ti stalo, že čumíš jak kokot?“

„Nečumím, ja len, že to chápem, teda aspoň myslím.“

„No jasné!“ Dibi si odplul a zapol si bundu, aj napriek veľkému pupku, ktorý mu bol pri tejto činnosti dôstojným súperom. Od hlavy po päty bol nahodený vo vojenskom štýle, rád sa tak prezentoval, rovnako ako ľudia z jeho skupiny. Zavaliť postava a vyholená hlava mnohým naháňala strach, hoci vypracovaným telom sa rozhodne pýšiť nemohol.

„Silne pochybujem, Dano, že ty niečo chápeš, ale dobre, poďme k veci.“

Dano sa pousmial a strčil si ruky do vrečka.

„Máš pri sebe prachy?“ spýtal sa nedočkavo s vidinou obchodu Dibi.

„Jasné, Dibi... mám, presne ako sme sa dohodli. Gram mi dávaš za šesť a berem 200 géčok. Dúfam, že to bude kvalitka ako minule,“ usmieval sa Dano.

„Jasné, že bude, a nesar ma takýmito otázkami. Dobre, takže naval 1 200 euri.“

„Okej, chceš ich hneď teraz?“ začal vyťahovať rolku s eurami Dano.

„Tu vonku? Počuj, Dano, tebe dneska asi niekto dobre pridrbal, že?“

Mičunga sa zatváril, akože to nie je urážka, a duchapľne sa zasmial.

„Dobre, ty degeš. Poď za mnou, mám tu prenajatú jednu garáž, tam ťa vybavím.“

Dibi s Danom sa presunuli k bočnému vchodu, odkiaľ sa dalo pešo prejsť do komplexu.

Dibi musel najprv otvoriť hnedé železné dvere uzamknuté klasickou fabkou. „Skontroluj mi, či nás niekto nečeka,“ začal zasa so svojím stihomamom.

„V pohode, Dibi, okrem jednej babenky, čo tu venčí čokla, čisté. Inak je to dobrá šleha, pozri,“ slizko sa uškrnul Dano.

„Teraz tu nečum na kurvy a poď za mnou.“

Dvere sa pootvorili a Dibi zamieril na druhé podlažie. V priestoroch sa nachádzali dve poschodia, navzájom prepojené stúpajúcou asfaltovou cestou.

Dvojica vedená chlapcom v maskáčoch zamierila ku garáži, nad ktorou boli namontované dve bezpečnostné kamery.

„Vidím, že to tu máš pekne zabezpečené,“ rozhliadal sa Dano.

„Zapamätaj si, bezpečnosť je vždy na prvom mieste. A to si lepšie pozri zámok vo dverách.“

„Ty vole, to čo tam máš namontované?“ nechápal Dano, veď ako inak.

„To je v súčasnosti jedno z najlepších bezpečnostných opatrení. Naši sprostí fízli si s takýmto zabezpečením určite neporadia,“ víťazoslávne poznamenal Dibi.

„Tí degeši by v živote nevypátrali ani to, že vôbec nejakú garáž vlastniš,“ pousmial sa Dano Mičunga a pozrel sa na Dibiho. V očiach mu bolo vidieť vzrušenie.

„Dano, poď za mnou.“ Dibi vstúpil do garáže, kde sa nachádzali krabice. Veľa krabíc. Niektoré boli prázdne, z iných trčali rôzne haraburdy.

„Dobre, teraz mi môžeš dať tie prachy.“ Dibi natiahol ruku ako u zmrzlinára. Nedostal však kopčeky zmrzliny, ale 1200 eúr.

Dano zrazu znervóznel. Nebál sa Dibiho, hoci dôvodov by bolo viac. Ale prostredie v garáži pôsobilo naňho dosť skľučujúco a necítil sa tam dobre.

„Brácho, chvíľu počkaj, musím to pripraviť.“ Dibi sa zohol k jednej z krabíc, na ktorej bol nápis Zitta. Vytiahol z nej igeelitový sáčok, v ktorom žiarili veľké kryštály. Z druhej krabice vytiahol digitálnu váhu. Pri nej mal odložené jednorazové chirurgické rukavice, ktoré si navliekol na ruky.